

A cseresznyefa

A cseresznyefa a ház udvarának ékessége volt. Széles lombkoronája nyáron árnyékot adott, ahol hűsölhettek a családtagok. István bácsi, a családfő sokszor már hajnalban a fa közelében tevékenykedett. Messziről úgy tűnt, mintha halaszthatatlan dolga lenne, de valójában csak körbejárta a cseresznyefát, megérintette a törzsét, végignézte az ágakat, megsaccolta, hogy idén mennyi lesz a termés, aztán sámlira ült úgy, hogy a hátát a fa törzséhez támasztotta. Behunyta a szemét, és csak hallgatta a madarak csicsergését. Ilyenkor valami megmagyarázhatatlan nyugalmat érzett, ami feltöltötte egész napra. Télen már várta a tavaszt, mert tudta, hogy a cseresznyefa fehér virágai szemet gyönyörködtetően borítják be a fa egészét. A szomszédok is rendre megcsodálták, az utcában sokan úgy emlegették őket, hogy a „Cseresznyések”.

Piros-bordó színű termésétől roskadoztak az ágak, szüretkor ott volt az egész család, gyerekek és az unokák is. István bácsi, a családfő minden egyes alkalommal elmondta, hogy bizony, amikor elültette a csemetefát, nem gondolta volna, hogy ennyi örömben lesz részük. Valósággal elragadták az érzelmek, ahányszor csak szóba került a cseresznyefa. Az meg még boldogabbá tette, hogy a családnak is fontossá vált, nem csak a gyümölcs, hanem az együttlét a fa alatt, amikor

beszélgettek, nevettek.

István bácsi egy éjjel valami retteneteset álmodott: megjelent a kaszás, és magával akarta vinni, de előtte még a kaszájával elkezdte a cseresznyefa törzsét vágdosni. Miután felébredt, szörnyen érezte magát és elgondolkodott. Ha én meghalok, mi lesz a fával? Nem hagyhatom ennyiben!

Reggel Marika néni furcsának találta a férjét, aki nem ment ki az udvarra, nem járta körbe a cseresznyefát. Hallgataggá vált. Ült a konyhában és csak nézett maga elé.

– Mi bajod van? Fáj valamid? Látom rajtad, hogy történt valami...

A férfi nem válaszolt, csak nézett maga elé. Kisvártatva megszólalt:

– Ki kell vágni a cseresznyefát!

A felesége azt hitte, nem jól hall. Megdöbbent, és tovább próbálta faggatni a férjét.

– István, mi történt veled? Hiszen imádod azt a fát, és mi is, a gyerekekkel együtt, honnan jött most neked ez a gondolat?

– Nem tudom, olyan furcsán érzem maga, mintha a fejemben történt volna valami. Már nem akarom a fát, ki kell vágni, hogy ne is lássam!

Marika néni telefonon beszélt a fiaival, és szinte sírva mondta el a történetet. Mi lesz most? A férjét orvoshoz kell vinnie, hogy kiderítsék, mi történt vele... Depressziós lenne? Az még a kisebbik baj, hiszen

gyógyszerrel lehet ezen segíteni, de ha valami gyógyíthatatlan betegség támadta meg... nem is akar ebbe belegondolni.

Az orvos csak hümmögött és találgatott: lehet, hogy depressziós. Kapott gyógyszert és azt javasolta a feleségének, hogy figyelje, és jelezze, hogy milyen változás történik az állapotában.

A felesége aggódott, figyelte a férjét, vala-mennyire enyhültek a tünetei, de messze nem a régi énjét mutatta. És a legmegdöbbentőbb az volt, hogy makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy kivágják a cseresznyefát. Hiába próbálta meg Marika néni meggyőzni ész érvekkel, István bácsi hajthatatlan maradt. A fiai, és az unokái sem tudtak rá hatni, nem csak arra nem kaptak választ, hogy miért akarja kivágni, de arra sem, hogy mi lesz utána? Ennek a döntésnek megváltozhatatlan következményei lehetnek. A csodálatos fából csupán egy rönk maradna, egy megcsonkított valami, ami állandóan emlékeztetné őket arra, hogy egykor csodájára jártak a gyönyörű gyümölcsfának, de csak ennyi maradt belőle...

Marika néni titokban beszélt az orvossal, tanácsot kért tőle, hogy mitévő legyen? Tényleg megnyugodna attól a férje, ha kivágnák a cseresznyefát? Az orvos nem tudott egyértelmű választ adni, csupán annyit, hogy megpróbálhatják. Az asszony megsiratta, amikor a munkások láncfűrészszel kivágták azt a gyönyörű cseresznyefát... Még a fülét is befogta, annyira zavarta a fűrész hangja. Hallani vélte azt is, hogy a fa panaszos

hangokat ad ki, fájt neki a kivégzés. Aznap éjjel nem tudott aludni, annyira bántotta a történet. Érezte, hogy a férje sem alszik, de nem szólt hozzá, neheztelt rá. Másnap mindketten szemrevételezték a cseresznyefából maradt rönköt, de egyikük sem szólalt meg. Marika néni remélte, hogy a férje újra a régi lesz.

Aztán furcsa dolgok történtek, mintha a családon átok ült volna. Először meghalt a velük élő kilencvenkét éves nagymama, egész egyszerűen egyik reggel nem ébredt fel. Utána a szőlőjüket elverte a jég, alig maradt pár tőke épen. A garázsból ellopták az autójukat. Az unokák nem akartak jönni, azt mondták nincs meg a cseresznyefa, ráadásul a papa mindig zsörtölődik, sohasem nevet, nem játszik velük. Marika néni úgy érezte: ez a cseresznyefa bosszúja.

István bácsi nem találta a helyét, csak sóhajtozva járt kelt a házban, az udvarra még véletlenül sem ment ki. Felesége látta, hogy titokban ott áll az ablaknál és nézi a cseresznyefa hült helyét. Éjjel kiült az ágy szélére, azt suttogta: „mi történik velem? Mit tettem? Nem kellett volna az ördögre hallgatnom. Elegem van a gyógyszerekből is. A régi akarok lenni, nevetni, unokákkal játszani, nézni a gyümölcsfát, hallgatni a madarakat...”

Másnap korán reggel felöltözött, elment a kerté-

szetbe, és vásárolt egy csemetefát, cseresznyését. Amikor hazaért vele, megsimogatta és gondosan kicsomagolta. A régi fa maradványa mellé kiásott egy gödröt, vizet tett bele, majd óvatosan beletette a csemetefát. Lemérte a hosszát, amit feljegyzett egy noteszba. Amikor a felesége kinézett az ablakon, azt látta, hogy a férje leült a sámlira, egyik keze az ölében pihent, a másikkal a csemetefát simogatta...

A felhők

Nézem a felhőket. Szépek, különlegesek, és akár-hányszor az égre nézek, mindig másmilyenek. Érdekes alakzatokat öltenek, némelyiknek fodros a széle. Szerinted jó ott ülni? Kényelmes? És ha az égiek magukhoz szólítanak, akkor látni fogjuk onnan azokat az embereket, akik fontosak voltak nekünk a Földön? Egyszer azt mondtad, amikor József Attila egyik verséből idéztem, hogy valamelyiken ülhet ő is, és látja azokat az embereket, akik a versét szavalják, vagy csak maguknak olvassák. Komolyan mondtad, mégis mesészerűnek hangzott. Vajon mit gondolhat róluk? És rólunk?

Egészen pontosan emlékszem arra a levelemre, amelyet így kezdtem: Képzeld el „A rakodópart alsó kövén ültem, néztem, hogy úszik el a dinnyehéj”. Aztán persze hétköznapi dolgokkal folytattam, de a víz mellett üldögelni számomra nem hétköznapi dolog, kicsit ünnepélyesebb annál. Magam se tudom, miért, talán azért, mert megnyugtat, mert szép a természet, mert megvan mindennek a helye, feladata, logikája, és mindenki tudja a dolgát. Idézhettem volna még József Attila egyik gyönyörű sorát is: „És beleborzongok, látván, hogy nélküled éltem.” Csak ezt a mi helyzetünkben még nem lehetett, hiszen az ismerkedésünk nem tartott ott – és nem is jutott el odáig.

Nem tudom, hogy ez most miért jutott eszembe... talán azért, mert rád gondoltam. Megint. Lehet, hogy összefügg azzal, hogy nemrég írtam egy novellát, aminek nem lett happy end a vége. Persze jól tudom, hogy az emberek életéből sokszor hiányzik a happy end. De a pillanatnyi öröm is öröm. A lázadó énem ezt megtanulta, és így könnyebb. Mármint elhitetni magammal, hogy vannak az életben a szerelmen kívül is szép dolgok, de ezt szerintem mindenki tudja.

Hiányzol. Még mindig, pedig az eszem nem akarja, de tudod, milyen a lelkem, mindig lemarad pár lépéssel. Vannak olyan emberek, akiket nem lehet pótolni, hiába is akarnám. Pótolhatatlanok. Talán megismerek egy másik embert, más tulajdonságokkal, és ugyan érzem, hogy ő is értékes ember, de nem ugyanaz, mint akit elvesztettem. Tudom, nem fair, hogy hozzád hasonlítok minden olyan férfit, aki egyáltalán számításba jöhet, de ez nem tudatos. Ösztönből jön. Egyébként sincs recept arra, hogy mennyi idő alatt kell valakit elfelejteni, illetve milyen mértékegységben mérjük a szerelem elvesztését. Napok, kialvatlan éjszakák, hetek, hónapok, évek?

Nyilván a lelki folyamatok változnak, a beszűkült tudatállapot enged a szorításból, évek múlva enyhül a lelki infarktus fájdalma, de pár szívritmuszavart azért még okoz. Egyébként meg miért is kéne elfelejteni? Miért nem élhet bennük a jó érzés, amikor szerettek. Miféle lelki vigaszt nyújthat magának az ember, amikor

nincsenek eszközei? Olyan gyógyszert még nem találtak fel, ami feledtetné azokat az emlékeket, amelyek szívfájdítóak.

Csupán két hónapot szavaztál meg nekem és magadnak, nekünk, illetve még te sem tudhattad előre, hogy ennyi lesz csupán. Semmi jel nem mutatott arra, hogy csak kalandot keresel. Szomjazott a tested-lelked egy kapcsolatra, hiszen a válásodat még nem heverted ki. Megkaptad, amit szeretnél volna, sok mindenben hasonlítottunk, értelemben, érzelmekben, őszinteségben, humorban, megsebzettségben, és abban, ahogy tudtunk örülni a másiknak. Volt, amikor egy időben írtunk e-mailt egymásnak, hasonló gondolatokat megosztva a másikkal. Aztán mire észbe kaptunk, már nyakig ültünk az érzelmekben...

Utólag ezt megfejtetni, nem nagyon lehet. Nálad lépett életbe a racionalitás, hiába, a férfiak ebben erősebbek. Észben raktad helyre a dolgokat, csak ezt nem osztottad meg velem. Odadobtál egy használhatatlan érvet, miszerint nem vagy felkészülve egy komoly kapcsolatra. Ez azért ellentmondott a viselkedésedd, mert nem hányavetin, nem félvállról vettél. Nem tudom, a teljes őszinteség mennyiben tette volna könnyebbé azt a megmásíthatatlan ténnyt, hogy egész egyszerűen elvesztettelek... Nem próbáltalak meggyőzni ott a padon, mert a mondás szerint, aki menni akar, annak segíteni kell csomagolni. Csak ültem, és folytak a könnyeim, nem tudtam visszatartani őket. Tehetet-